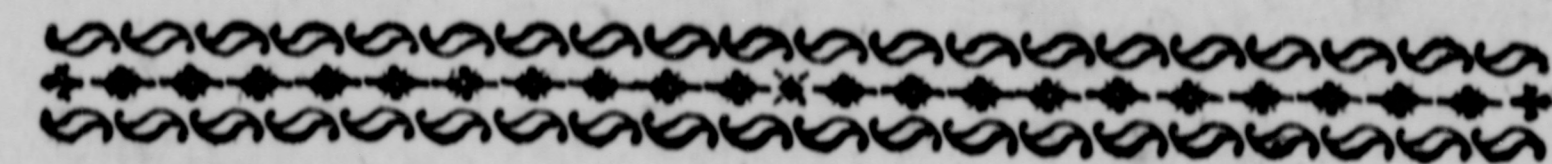

En märkelig
Klagd, Sång
öfwer
Dren Killes Död.

Stockholm,
Elméns och Granbergs Tryckeri, 1827.
Närhet af Stortorget och Rådbrinken.

A, Sångmör, samloms hit med svartbe-
flådde lutor,
Naturen tråde fram i djupsta sorgestrud!
Svart dga wandle sig till strida tåresprutor,
Försträckes haf och jord för mina flagoljud.
I Afrikanske stogars fasa,
Och Tigrar, hjälpen mig att rasa;
O qwal, wår Öre är nu död.

Du Grist-Poeters tropp, som fått den ädla
wane,
Att forgetoner slå när mensko-fånad dör,
Beklaga nu med mig min stora Odilles bane;
Jag denna skillnad blott på wåra Hjeltar gör:
Två ben ha edra, min har fyra;
Jag gråter gratis, ni för hyra,
Men bågge skrifwa wi om Röt.

När I åt edra lif så höga stoder byggen,
Skall mitt då qwäfwat ned i glömskans
mörka vrå?

Nej, en Bispr, en Bisp kan wända werlden ruggen,
Men deras Ore-bragd dock lika ewigt står.
Kom alltså Orewerld att höra;
Jag skall min sorgsna luta röra,
Wid en af edra Bröders fall.

I Tjutland blef han född utaf en fyrbent mamma,
Som aldrig smutsat sig med Bonde-kreatur:
Nej, I syn, af sådant pack ej Hieltar nederstamma,
Hans söta Pappa war en adlad Herrgårds-
Tjur.

Men Adel gör dock ej till saken:
Ett von framför, en Sköld i baken
Föröka ej en Cäsars dygd.

Här han nu dag från dag wid modrens sida
grönstar;
Bland alla Gocknens Röt den skönsta Unger-
stvän;

Hans hjerta äger allt, och magen intet önskar,
Han wäxer och får hull, fast Lisa, kuskens
wän,

Så Md, som Kon hon mjölkat hade,
Ej sällan till hans stora skade,
Stal bort hans mjölk till sin Galant.

Snart fullwärt wandrar han att mödoms-
fransar plocka,
Från frodig Kalf han blir en oförliklig Tjur;
Ej Engelsman han wet betala, ta och poeka,
Men brukte aldrig krus, som små fransy-
ska diur;

Han på en höst halp flera Qwigor,
An U . . . fågnat swenska Wigor
På femton år i Göteborg.

Men ack, du grymma werld, du Hieltar sna-
rast faller,
Wår ungdoms wackra wår ser alltför snart
sitt slut.

Till obeskriflig sorg för unga Ko-Mamseller,
Wår tappra Rölle blef en snöpt, oduglig
Stut.

Hur många Mensko-Röllar rusta,
Så stackars Grun en gång får pusta,
Wid sidan af en ömflig Stut.

Hwad under om nu horn uti hans panna våra,
- Hur mången två-bent Bror har samma
årestod,

Som kunde härutaf ta denna wackra låra,
Att draga dem, som han, med ädelt tålmod.
Min wån, fast dina horn bli långa,
Skall du din Buf-Bror intet stånga,
Men tig, och häng hans byxor der.

Wår Ores lif allt mer åt motgångs-fanten
lutar,

Han till en Norrman blir på nästa mark-
nad såld;

Från sina landsmän stild, de hederwårde Ju-
tar,

Han öfwer Schagern förs i Norrsta Prob-
stens wäld.

Här sätts han under grymma drängar,
Får litet halm och mycket slångar,
Och grånar wid en gammal plog.

Men hjälpen kom till slut, hans nöd till Jo-
sur trängde;

Ett flytande fastell med trenne maste-torn,

Som på en skyhögt topp den swenska wimpeln
swångde,

Flöt majestätligt fram, och sköt med skrot
och for,

Att Lotsar upp ur bergen jaga,
Och litet lugn i Norge taga,
När Rölle sin förlofning fann.

På Finland *) bragt om bord, han sälla da-
gar åger,

Beständigt passad upp utaf en tvåbent Bror;
Bland får och jetter nöjd, i backen på sitt låger
Han nu på wilda sidan sin andra resa for.

Churu sleppet fulbutterat,
Har aldrig Rölles buf vomerat,
Förutan små et cetera.

Till Cap han följde of; men ack, mitt öga
gråter,

Hans panna måste här för slagtar-nytt stå.
Hur många lilor få gå hit och komma åter,
Hwi skulle denne blott så ömflig anda få?

*) Ett östindiskt Slepp.

So egennttan är vårt roder,
Vår Ore fick af oss sitt foder,
Att foder bli för oss igen.

Ud, Rölle, sof då sött, ditt fall oss nu be-
dröfwar;

Wi dele mellan oss hwad fordom dig hört
till.

En Jungman får din swans, Kadetten dina
flöfwar,

En Skepps-Sekter ditt wett, din renta hwem
som will;

En Styrman ärfwer dina seder,
Och på det allom må ske heder,
Skall jag behålla dina horn.

